

her drøftede sager skal kunne træffes uden om bistandsadvokaten. Bistandsadvokaten bør således have mulighed for ikke blot at gøre indsigelse mod en bevisførelse uden rettens tilladelse i strid med § 185, stk. 2, men tillige at begrunde en sådan indsigelse, også uanset at bistandsadvokaten i denne henseende til en vis grad må komme ind på bevisførelsen om skyldsspørgsmålet.

Udvalget foreslår, at dette præciseres i forbindelse med en ændring af retsplejeloven med henblik på gennemførelse af udvalgets forslag. En sådan præcisering af bistandsadvokatens opgaver på dette punkt må anses for en – i hvert fald principielt set – væsentlig styrkelse af beskyttelsen af forurettede efter retsplejelovens § 185, stk. 2.

Der henvises til betænkningens side 78-80 og side 83-84.

3.4.3.3. *Forbud mod offentliggørelse af forurettedes identitet efter retsplejelovens § 1017 b.*

Strafferetsplejeudvalget har i lyset af et svar fra Joan-Søstrene, jf. betænkningens bilag 1, hvor det er beskrevet, at kvinder på grund af en meget detaljeret beskrivelse af dem som forurettet i en voldtægts sag har måttet flytte fra deres hjem, overvejet en revision af retsplejelovens § 1017 b vedrørende straffen for omtale af en sag om overtrædelse af straffelovens kapitel 24 om forbrydelser mod kønsædeligheden mv.

Udvalget anfører, at det under hensyn til karakteren af de sager, der nyder beskyttelse efter retsplejelovens § 1017 b, er væsentligt, at der kan skrives ind i de tilfælde, hvor en forurettet identificeres som følge af omtale af sagen. Det bør så vidt muligt undgås, at kvinder, som i forvejen er under pres, mod deres ønske skal udsættes for yderligere intens opmærksomhed, som en detaljeret beskrivelse i pressen ofte vil medføre.

Udvalget finder dog ikke anledning til at foreslå bestemmelsen ændret på nuværende tidspunkt. Baggrunden herfor er bl.a., at en udvidelse af gerningsindholdet i straffebestemmelsen i § 1017 b - som berører ytringsfriheden - er vanskelig. Udvalget finder således, at problemet i første omgang bør søges løst ved en øget opmærksomhed omkring reglen. Såvel anklagemyndigheden og – i første omgang ikke mindst - bistandsadvokaterne bør være opmærksomme på reglen og i det enkelte tilfælde overveje, om der kan være grundlag for at skride ind. Det er endvidere væsentligt, at forurettede gøres opmærksom på reglens eksistens, herunder gennem det ovenfor omtalte vejledningsmateriale.

Der henvises til betænkningens side 84.

3.4.4. *Lovforslagets udformning*

Justitsministeriet er enig i Strafferetsplejeudvalgets synspunkter vedrørende retsplejelovens § 848, herunder om, at der ikke er et tilstrækkeligt grundlag for indføre en ny regel om et retskrav på, at tiltalte altid skal forlade retssalen, mens den forurettede afgiver forklaring.

Justitsministeriet kan tilslutte sig Strafferetsplejeudvalgets forslag om, at det i højere grad bør sikres, at forurettede er bekendt med muligheden for at opnå en afgørelse efter retsplejelovens § 848, stk. 1, bl.a. om, hvorvidt den tiltalte skal forlade retslokalet, mens den forurettede afgiver forklaring og, at der i videst muligt omfang bør tages stilling til spørgsmålet, inden sagen skal domsforhandles.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 4 (§ 841, stk. 2) og bemærkningerne hertil.

Justitsministeriet kan endvidere tilslutte Strafferetsplejeudvalgets synspunkter vedrørende udformningen og anvendelsen af retsplejelovens § 185, stk. 2, om bevisførelse om forurettedes tidligere seksuelle adfærd.

På den baggrund vil Justitsministeriet anmode Rigsadvokaten om at iværksætte en indberetningsordning for afgørelser i kendelser og domme vedrørende anvendelsen af retsplejelovens § 185, stk. 2.

Som nævnt ovenfor under pkt. 3.3.3. finder Justitsministeriet ikke anledning til at foretage generelle ændringer i bistandsadvokatens opgaver under sagens behandling i retten. Derimod er Justitsministeriet enig med Strafferetsplejeudvalget i, at der kan være anledning til forbedre retsstillingen for den forurettede i relation til retsplejelovens § 185, stk. 2. Som det fremgår ovenfor i pkt. 3.4.1.6., må det lægges til grund, at en bistandsadvokat ikke vil skulle inddrages i en afgørelse om anvendelsen af § 185, stk. 2, om bevisførelse om den forurettedes seksuelle adfærd, men Justitsministeriet finder, at en bistandsadvokat bør have mulighed for at gøre indsigelser mod en bevisførelse uden rettens tilladelse i strid med § 185, stk. 2.

På den baggrund foreslås det, at der i retsplejelovens § 741 c, stk. 1, 2. pkt., indsættes en bestemmelse om, at bistandsadvokaten har ret til at gøre indsigelse mod en sådan bevisførelse. Som anført af udvalget forudsættes det, at bistandsadvokaten ikke kun har ret til at gøre indsigelse, men at bistandsadvokaten også har ret til at begrunde en sådan indsigelse, også selv om bistandsadvokaten i den situation til en vis grad må komme ind på bevisførelsen om skyldsspørgsmålet.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3 (§ 741 c, stk. 1, 2. pkt.) og bemærkningerne hertil.